

$\frac{4}{18}$ af nævnte Højtidsoffer, og at han skulde have det fra den 1ste Januar 1891. Men da Kantor Meldal mente — og det forekommer mig med god Grund — at Ministeriet havde ved at lade det Andragende ligge i henved 6 Aar uden at give noget Svar paa det, bevirket, at han havde mistet en Indtægt, der aarlig udgjorde $\frac{4}{18}$ af Højtidsofferet, der var anjat til 330 Kr., altsaa noget over 73 Kr. om Aaret, mente han, at han havde god Grund til at vente at faa denne Sum, og derfor indgav han i Efteraaret forrige Aar et Andragende til Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet om, at den Sum, omtrent 400 Kr., som han kunde have haft i den Tid, der var gaaet hen, maatte blive ham tilstaaet. Dette Andragende blev imidlertid afflaaet af Kultusministeriet. Nu forekommer det mig, at det er temmelig klart, at der er sket Manden Uret. Hvad Grund Ministeriet har kunnet have til at lade et Andragende efter at have faaet Erklæring ligge ganske rolig fra Slutningen af Juli 1885 til Marts 1891, ved jeg naturligvis ikke, men det forekommer mig, at denne Fremgangsmaade danner en ret god Illustration til den fra en vis Side højt stemte Lovsang, man har hørt om den forrige Kultusministers Administration, thi det forekommer dog virkelig mig, at det, at et Andragende ligger derinde i 5—6 Aar, er — ja jeg ved ikke, hvilket Udtryk jeg skal bruge for at betegne det. Nu ansøger han altsaa derom; han oplyser endvidere, at hele hans Løn udgør omtrent 800 Kr.; han er gift, har en svagelig Kone og 5 Børn. Udvalget har derfor været fuldstændig enig om at henvisse dette Andragende til den ærede Minister, og deri ligger altsaa en bestemt Opfordring til den ærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet om virkelig at yde vedkommende Andrager den Godtgørelse, han synes med al Billighed i alt Fald at have Krav paa. Thi det kan dog ikke nægtes, at han i Virkeligheden paa Grund af, at Ministeriet har undladt i rette Tid at give Resolution paa hans Andragende, har mistet en Indtægt af 400 Kr., og da hans økonomiske Forhold i øvrigt ere meget smaa, synes ogsaa Billighed at tale for hans Andragende. Jeg skal derfor paa Udvalgets Vegne opfordre det høje Ting til at stemme for Henvisningen af dette Andragende til Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, og jeg gør det i det Haab, at den ærede Minister ogsaa vil imødekomme den der fremsatte Fordring.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Med Hensyn til det faktiskste Forhold stiller det sig saaledes, som Udvalgets ærede Ordfører har udtalt. Det vil imidlertid ligeledes erkendes, at Ministeriets Resolution paa det Andragende, som kom fra Kordegnen Meldal, ikke kunde være anderledes, end at Ministeriet ikke saa sig i Stand at yde ham nogen Godtgørelse eller ved sin Resolution skaffe ham den. Det er jo klart, at for saa vidt der var Tale om, at vedkommende havde et Ketskrav, ja maatte Ketskravet jo rettes mod Præsterne ved Domkirken til at betale fra Tiden for hans Ansættelse, til Resolutionen faldt, saaledes at de skulde refunderes ham en tilsvarende Kvota, men det er jo klart, at et saadant Krav maatte fremsættes ved Domstolene. For saa vidt dernæst et Ketskrav maatte rettes mod Ministeriet, det vil sige mod Statskassen, er det klart, at ogsaa dette, hvis man havde den Opsættelse, at man havde et Ketskrav i den Henseende, maatte gøres gældende ved Domstolene, men at Ministeriet ikke ved sin Resolution kunde tillægge ham noget saadant. For saa vidt der derimod kun er Tale om et Billighedshensyn — og saaledes var jo Andragendet fra den paagældende rettet — er det klart, at Ministeriet heller ikke ved sin Resolution kunde yde ham nogen som helst Del af dette, men i det højeste kun kunde fremsætte Forslag for Rigsdagen om en ekstraordinær Bevilling af denne Sum. Men førend man kom til Rigsdagen med en saadan Bevilling, maatte det Spørgsmaal fornøftigvis være afgjort, om han ikke har et Ketskrav mod de paagældende Præster. Det første Skridt, han maa gøre, er at anlægge Sag, for saa vidt de paagældende Præster ikke maatte være villige til og anse sig for forpligtede til at udbetale ham en saadan Kvota, anlægge Sag ved Domstolene. Først naar den Afgørelse gif ham imod, og Ministeriet saa tillige kunne, at han var bleven behandlet ubillig ved den Tid, som var gaaet med Behandlingen i Ministeriet, vilde Tidspunktet være kommet for Begæringen af en Bevilling. Jeg skal blot gøre opmærksom paa, at man ikke kan give nogen almindelig Regel om, hvad den rette Tid er for en saadan Afgørelse. Det er meget muligt, at den er trukken længere ud, end den skulde, men en Regel for, at det skulde være afgjort, som Andrageren gaar ud fra, den 1ste Juli 1885 — om det overhovedet var muligt efter de Overvejelser, som maatte gaa forud for Afgørelsen af et saadant Spørgs-